

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **Ing. K. H.,** zastoupena Mgr. Danou Růžičkovou, advokátkou se sídlem Smetanova 662, Tábor, proti žalovanému: **Ministerstvo financí ČR,** se sídlem Letenská 15, Praha 1, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2016, č. j. MF-12984/2015/1203-4, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 16. 3. 2017, č. j. 50 Af 21/2016 - 40,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Rozhodnutí krajského soudu a jemu předcházející rozhodnutí žalovaného

[1] Krajský soud v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 16. 3. 2017, č. j. 50 Af 21/2016 - 40, zamítl žalobu podanou žalobkyní proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2016, č. j. MF-12984/2015/1203-4. Jím byl změněn platební výměr Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad (dále jen „regionální rada“) č. 11/2013, č. j. RRRSJ 5522/2013 ze dne 26. 4. 2013 vydaný z důvodů podle § 22 odst. 2 písm. c) zákona č. 250/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „rozpočtová pravidla“). Platební výměr byl vydán na odvod za porušení rozpočtové kázně a žalovaný rozhodnutím o odvolání proti platebnímu výměru snížil odvod z částky 13 590 247 Kč na částku 13 467 046 Kč. Porušení rozpočtové kázně se žalobkyně měla dopustit nedodržením

podmínek stanovených ve smlouvě o poskytnutí dotace z Regionálního operačního programu NTUS II Jihozápad ze dne 2. 2. 2009. Dotace byla určena pro vybudování multifunkčního zařízení pro cestovní ruch v Libínském Sedle.
[2] Krajský soud se předně zabýval otázkou, co se rozumí neoprávněným použitím peněžních prostředků a porušením rozpočtové kázně. Vycházel přitom z § 22 odst. 2 rozpočtových pravidel a dospěl k závěru, že nedodržení podmínek dotační smlouvy se pokládá za neoprávněné použití peněžních prostředků, tedy i za porušení rozpočtové kázně. Čl. I bod 4 smlouvy uzavřené mezi žalobkyní a žalovaným obsahuje monitorující ukazatele, které měla žalobkyně dodržet. Proto krajský soud nejprve přezkoumával žalobkyní tvrzené dodržení jednotlivých ukazatelů, konkrétně počet vytvořených pracovních míst, počet lůžek, vytvoření certifikovaného ubytovacího zařízení v cestovním ruchu, použití určitého typu čerpadla, souhlas poskytovatele s pronájmem objektu a předložení monitorovacích zpráv.

[3] K ukazateli o počtu vytvořených pracovních míst krajský soud konstatoval, že tento předpoklad splněn nebyl. Daný požadavek totiž spočívá v navázání pracovněprávního vztahu mezi žalobkyní a zaměstnanci v místě objektu, na který byla dotace poskytnuta. Žalovaný však zjistil, že žalobkyně u okresní správy sociálního zabezpečení nebyla evidována jako zaměstnavatel. Soud nepřisvědčil žalobkyni, že daný požadavek naplnila uzavřením dohod o dočasném přechodu zaměstnanců od jiného zaměstnavatele, neboť ona sama měla vytvářet pracovní pozice. Uvedené pak měla žalobkyně povinnost prokázat bez potřeby formalizované výzvy, čehož si vědoma byla, protože předkládala dokumentaci o navázaných pracovněprávních vztazích. Navíc na uvedené nedostatky byl upozorněn její zmocněnec P. B. při fyzické kontrole a následné komunikaci mezi ním a kontrolním orgánem. Splnění uvedeného kritéria se jí však nepodařilo prokázat, což je povinností příjemce dotace dle čl. IV. bod 12, se kterou byla obeznámena.

[4] K povinnosti žalobkyně doložit počet padesáti nově vybudovaných či zrekonstruovaných lůžek krajský soud uvedl, že bylo vytvořeno 45 lůžek a 5 dalších bylo uskladněno v obci Malešice, tedy mimo požadované multifunkční zařízení. Podle krajského soudu i sama žalobkyně vyslovila, že 5 náhradních lůžek považuje za přistýlky, tudíž dané kritérium nebylo rovněž splněno.

[5] Krajský soud neshledal naplnění ani třetí podmínky zmiňované smlouvy, která obsahovala požadavek certifikace ubytovacího zařízení v cestovním ruchu do 20. 1. 2010. Certifikát nebyl vydán nejen do daného termínu, ale ani do skončení řízení před finančními orgány. Žalobkyně podala žádost o certifikát, nicméně nebyla údajně schopna jej získat kvůli zdravotním problémům. Krajský soud nepovažoval lékařské potvrzení o snížení pracovní výkonnosti za překážku udělení certifikace, protože žalobkyně se mohla nechat zastoupit.

[6] Dále krajský soud zkoumal odvod za použití určeného typu tepelného čerpadla. Při kontrole byla shledána instalace tepelného čerpadla IVT WPF 40 v budově, na kterou se nevztahovala tato dotace. Žalobkyni tedy nevytýkali neschválenou změnu čerpadla, ale fakt, že dotace byla poskytnuta na tepelné čerpadlo typu WPF 33, které však nebylo vůbec

instalováno. Proto v nedodržení daného kritéria krajský soud také shledal porušení rozpočtové kázně a vyjádřil svůj nesouhlas s tvrzením žalobkyně.

[7] Co se týče oprávnění žalobkyně pronajmout uvedené zařízení pouze s písemným souhlasem poskytovatele, krajský soud se k tomu vyjádřil tak, že ve spisu takový souhlas není. Žalobkyně nepředložila souhlas, nýbrž toliko kopii žádosti o souhlas ze dne 2. 2. 2010. Z absence souhlasu s pronájmem objektu krajský soud dovodil porušení smluvních podmínek.

[8] Žalobkyně měla podle krajského soudu taktéž povinnost předložit 2 monitorovací zprávy o udržitelnosti projektu. První zprávu předložila opožděně a druhou vůbec. Tím nesplnila další podmínku dotační smlouvy.

[9] Krajský soud proto přisvědčil žalovanému, že žalobkyně nedodržela podmínky smlouvy, čímž se dopustila neoprávněného použití peněžních prostředků dle § 22 odst. 1 písm. c) rozpočtových pravidel. Proto bylo namístě nařídit odvod za porušení rozpočtové kázně dle § 22 odst. 4 rozpočtových pravidel.

[10] Dále se krajský soud zabýval ostatními námitkami žalobkyně. Šlo o údajnou chybnou adresu žalobkyně pro doručování, fiktivní fakturu, zánik plné moci zmocněnce, nesprávný postup žalovaného při fyzické kontrole, absenci podkladů pro vydání platebního výměru a nesprávnou úvahu při stanovení výše uloženého odvodu.

[11] K údajně chybné adrese doručování prvostupňového platebního výměru krajský soud uvedl, že vadné doručení vedlo k zastavení exekuce. Vada byla opravena a doručení následně proběhlo dle § 44 odst. 2 daňového řádu do místa podnikání žalobkyně. Podle právního názoru krajského soudu nesprávné doručení nezakládá neplatnost platebního výměru.

[12] Krajský soud nepřisvědčil námitce žalobkyně, že vystavování fiktivních faktur na jméno žalobkyně od společnosti VELOB-STAV vedlo ke zproštění žalobkyně jako příjemkyně dotace odpovědnosti za dodržení podmínek jejího poskytnutí. Jak uvedl soud, z čl. VI. bod 11 smlouvy vyplývá, že všechny předmětné doklady musí být úplné, správné, průkazné, srozumitelné, průběžně chronologicky vedené a jednoznačně označené názvem. Na základě uvedeného vyslovil krajský soud svůj názor, že žalobkyně měla povinnost zkontrolovat údaje v daňovém dokladu. Pokud byly faktury fiktivní, nemohlo být podle těchto faktur plněno, a tudíž na ně nemohla žádat dotaci. Podání trestního oznámení žalobkyní na uvedenou společnost nepředstavuje důvod pro navrácení dotace v rozsahu, který odpovídá částce na fiktivních fakturách. Žalobkyně především nedodržela svou smluvní povinnost vést řádně účetnictví a úhradou fiktivních faktur se dopustila neoprávněného použití dotačních prostředků, tedy porušení rozpočtové kázně.

[13] S námitkami žalobkyně k zániku plné moci zmocněnce Z. B. krajský soud nesouhlasil. Podle jeho mínění může dojít k zániku účinků plné moci vůči třetí osobě (zde úřadu) až poté, kdy se o tom úřad dozví; nikoli již tehdy, kdy je plná moc zrušena. Úřad se o zániku zastoupení dozvěděl 3. 12. 2012, tedy do této doby jej soud považuje za

zmocněnce žalobkyně. Pro krajský soud bylo podstatné, že pan B. se fyzických kontrol fakticky účastnil, korespondoval s úřadem a předkládal mu důkazní prostředky.

[14] Tvrzený nesprávný postup vedení fyzické kontroly krajský soud vyvrátil. Podle soudu se zmocněnec dne 10. 5. 2012 účastnil fyzické kontroly a skutečný stav byl porovnáván s požadavky smlouvy. Zmocněnec měl a mohl žalobkyni sdělit všechny nedostatky. Soud přisvědčil žalobkyni, že protokol o kontrole skutečně nebyl podepsán, nicméně stalo se tak pro nefunkčnost přenosné tiskárny. Kontrolní zpráva však byla zmocněnci dodatečně zaslána, což lze dovodit z korespondence zmocněnce ve spisu. Následné zaslání dokumentu soud vyhodnotil jako zhojení uvedeného nedostatku.

[15] K absenci podkladů pro vydání platebního výměru se krajský soud vyslovil tak, že fyzická kontrola byla provedena a (ne)splnění podmínek dotační smlouvy vycházelo z vlastního zjištění úřadu. Zjištění úřadu představovala podklady pro platební výměr a byla dostačující pro vyhodnocení (ne)splnění podmínek smlouvy. Soud neviděl v postupu při fyzické kontrole vady, takže nepřisvědčil žalobkyni, že měla být vyzvána k další kontrole.

[16] Další tvrzení žalobkyně směřovalo proti nesprávnému určení výše odvodu, neboť stavba je realizována a funkční. Krajský soud tento názor nesdílel, neboť realizace měla být provedena dle stanovených ukazatelů v dotační smlouvě, což se nestalo. Podmínky dotační smlouvy splněny nebyly, takže došlo k porušení rozpočtové kázně.

[17] Na základě výše uvedeného krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

II. Kasační stížnost žalobkyně a vyjádření žalovaného

[18] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) proti výše uvedenému rozsudku krajského soudu podala v zákonné lhůtě kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu, kterou opřela o § 103 odst. 1 písm. a), b) a c) s. ř. s.

[19] Vadu řízení před krajským soudem stěžovatelka spatřovala v tom, že neprojevila souhlas s rozhodnutím o věci samé bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., tudíž nemohla být slyšena a nemohly být provedeny navržené důkazy.

[20] Za vadu řízení s možným následkem nesprávného posouzení označila stěžovatelka skutečnost, že 6. 1. 2017 byl na její osobu prohlášen konkurs, tudíž řízení měl krajský soud přerušit pro její nezpůsobilost být účastníkem řízení. Došlo tedy k nedodržení procesních podmínek řízení.

[21] Stěžovatelka dále namítla nesprávné posouzení důkazů ze strany krajského soudu, a to pro chybějící řádné zápisy o provedených kontrolách. Z těchto zápisů totiž nebylo patrné, kdo, kdy a kde kontroly prováděl.

[22] Dále se stěžovatelka ohradila proti posouzení zániku plné moci zmocněnce Z. B. Osobně plnou moc zrušila dne 16. 1. 2012 a od tohoto okamžiku se považovala za nezastoupenou pro zmiňované řízení, protože plná moc podle jejího názoru zanikla

odvoláním. Na základě uvedeného se stěžovatelka domnívala, že úkony činěné zmocněncem od 16. 1. 2012 nelze považovat za platné a uskutečněné v jejím zájmu.

[23] Stěžovatelka rovněž vyjádřila své přesvědčení o nezákonnosti postupu zástupců regionální rady. Pochybení je podle ní založeno na skutečnosti, že protokoly z kontrol nebyly podepsány a nesepisovaly se v místě kontroly. Stěžovatelka nemohla vyslovit souhlas s krajským soudem, že byly sepsány dodatky k dotační smlouvě, neboť ničeho takového si nebyla vědoma.

[24] Následně stěžovatelka rozvedla, v čem spatřila chybné posouzení kritérií dle dotační smlouvy. Co se týče počtu lůžek, při kontrole v roce 2010 se v objektu nacházelo 50 lůžek a při kontrole v roce 2012 45 lůžek. Počet lůžek při první kontrole tedy odpovídal počtu, který byl uveden v kritériích dotační smlouvy.

[25] V případě posuzování záměny čerpadla stěžovatelka namítala, že nebyla dostatečně technicky ani zdravotně způsobilá k určení správného typu čerpadla. Měla najatu společnost, která kontrolovala správnost financování. Dle stěžovatelky nemůže jít k její tíži záměna čerpadla, neboť ona se na ní fakticky nepodílela. Uvedla, že čerpadlo instalovala společnost VELOB-STAV a nikdo z řad zástupců regionální rady, dozorčí společnosti nebo zástupců poskytovatele dotace na záměnu nepřišel. Stěžovatelka vyjádřila své přesvědčení, že kdyby poskytovatel dotace a úředníci vykonávali své povinnosti řádně, upozornili by ji na danou nesrovnalost ještě před proplacením faktury.

[26] Stěžovatelka nesouhlasila s tím, jak se krajský soud vypořádal s námitkou jejích zdravotních komplikací, pro které nemohla provozovat podnikatelskou činnost a řešit problematiku dodržení kritérií podle dotační smlouvy. Zdůrazňuje, že její zdravotní stav byl a stále je vážný. Uvedla, že *„[s]oud však již nevzal v úvahu, že podnikatelé si většinou pracovní neschopnosti nenechávají od lékařů vystavovat, resp. lékaři je ani vystavovat nechtějí, neboť v případě, že si podnikatel neplatí nemocenské pojištění, pak na žádné nemocenské nárok nemá a potvrzení o pracovní neschopnosti slouží právě k tomu, aby mohla být čerpána nemocenská dávka.*“. Vzhledem k nemožnosti provozovat podnikatelskou činnost nemohla ani zaměstnávat zaměstnance.

[27] K absenci souhlasu poskytovatele dotace s pronájmem zařízení stěžovatelka tvrdí, že o souhlas žádala dne 2. 2. 2010, ale zástupci regionální rady o tom včas nerozhodli. Kvůli svým zdravotním problémům pak žádala o udělení souhlasu s pronájmem objektu P. H., tehdejšímu manželovi stěžovatelky. Podmínky dotační smlouvy tak považuje za nepřímo splněné prostřednictvím osoby jí obdobné.

[28] Závěrem stěžovatelka podotkla, že by Nejvyšší správní soud měl vzít v potaz její zdravotní stav, faktický stav fungujícího projektu a snahu stěžovatelky nepřímo splnit podmínky dotace prostřednictví osoby blízké, tedy manžela.

[29] Ze všech uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu a rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[30] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil dne 3. 5. 2017; navrhl její zamítnutí. K rozhodnutí věci bez nařízení jednání žalovaný uvedl, že vada neměla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé, neboť jednání již nemohlo přinést žádné nové zjištění. Daný argument žalovaný opřel o konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které přezkum správního spisu nelze považovat za dokazování ve smyslu § 52 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 - 117). Ani s námitkami stěžovatelky ohledně vlivu její insolvence na řízení ve správním soudnictví se žalovaný neztotožnil. K nepodepsaným protokolům žalovaný uvedl, že nebyly v odvolacím řízení použity jako důkazní prostředek, takže skutečnosti prokázal dle prvotních podkladů a na základě součinnosti s Českou správou sociálního zabezpečení. Ve věci zrušení plné moci se žalovaný odkázal na § 27 odst. 2 daňového řádu, který uvádí, že *„[s]tejně jako účinky ustanovení zmocněnce pro jednání se správcem daně nastanou v momentě, kdy se s ní správce daně má možnost seznámit (plná moc je vůči němu uplatněna), tyto účinky vůči správci daně pominou v okamžiku, kdy je mu její zrušení či vypovězení oznámeno.“*. Žalovaný nesouhlasil s žalobkyní, že nebyl uzavřen dodatek ke smlouvě, neboť dodatek č. 1 uzavřely dne 2. 6. 2009 a podepsaly obě strany. K námitce počtu lůžek žalovaný odkázal na své vyjádření k žalobě, ve kterém uvedl, že daný identifikátor byl splněn na 90 %. Dále žalovaný konstatoval, že hypotetické výsledky trestního řízení proti společnosti VELOB-STAV nemají vliv na posouzení porušení rozpočtové kázně. Pronájem zařízení manželovi žalobkyně nelze dle názoru žalovaného považovat za řádný, neboť pronájem se nevztahoval k objektu financovanému z dotace, ale pouze k restauraci. Pro žalovaného je však relevantní, zda k pronájmu poskytovatel dotace udělil souhlas. Žádný důkaz o souhlasu žalobkyně nepředložila. Na závěr žalovaný konstatoval, že smlouva o dotacích je veřejnoprávní povahy, tudíž ji stěžovatelka mohla ze zdravotních důvodů vypovědět, což ovšem neudělala.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[31] Kasační stížnost není důvodná.

[32] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[33] Předně by Nejvyšší správní soud chtěl zmínit principy, které souvisejí s udělováním dotací a systematikou dotačních smluv. Dotační smlouvy jsou veřejnoprávní smlouvy, které zakládají práva i povinnosti pro obě strany. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 5. 2008, č. j. 2 Afs 49/2007 - 96: „*Zásada pacta sunt servanda je obecným*

právním principem a vztahuje se i na veřejnoprávní smlouvy. I tyto smlouvy se musí dodržovat." Dotací se ve smyslu § 3 rozpočtových pravidel rozumí „*[p]eněžní prostředky státního rozpočtu, státních finančních aktiv nebo Národního fondu poskytnuté právnickým nebo fyzickým osobám na stanovený účel*". Podstatným charakteristickým rysem dotace je její povinná účelovost, která musí být dodržena. Přestože posuzování splnění kriterií a identifikátorů dotačních smluv může působit přísně, k naplnění účelu je potřeba dodržení smluvně stanovených podmínek a rozpočtové kázně tak, jak je stanoveno smlouvou. Dotační podmínky vymezují rozsah a způsob využití veřejných prostředků k účelu, který veřejná správa považuje za žádoucí; nedodržení podmínek znamená, že účel dotace, jak jej veřejná správa definovala, nemusí být dosažen. Proto je třeba na dodržení dotačních podmínek trvat a jejich porušení nebagatelizovat.

[34] Nejvyšší správní soud se nemohl ztotožnit s tvrzením stěžovatelky, že neudělila souhlas k postupu soudu dle § 51 odst. 1 s. ř. s. Přípisem ze dne 12. 10. 2016 bylo stěžovatelce sděleno, aby se ve lhůtě dvou týdnů vyjádřila k možnému rozhodnutí věci bez nařízení jednání, přičemž byla poučena o následku při nevyjádření se k přípisu. Vzhledem k tomu, že se stěžovatelka nevyjádřila, uplatnilo se ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s., dle kterého „*[m]á se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci.*". Nejvyšší správní soud k tomu již dříve vyslovil, že nedodržení stanovené lhůty nezbavuje účastníka řízení možnosti, aby k projednání věci bez nařízení jednání vyjádřil nesouhlas i po stanovené lhůtě do doby, než je o žalobě rozhodnuto (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2006, č. j. 2 Azs 216/2005 - 50). Stěžovatelka nicméně do rozhodnutí krajského soudu jednání sama výslovně nepožadovala a nevyslovení souhlasu s rozhodnutím věci bez nařízení jednání namítla až v kasační stížnosti, tudíž platí fikce vyslovení souhlasu.

[35] Ani argument, že pro vyhlášení konkurzu na osobu stěžovatelky tato nemůže být účastníkem řízení, není důvodný. Rozhodnou právní otázku posoudil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 10. 7. 2018, č. j. 4 As 149/2017 - 121, v němž vyslovil: „*Skutečnost, že je vedeno insolvenční řízení s účastníkem řízení ve věcech správního soudnictví jako dlužníkem, nemá vliv na soudní řízení ve správním soudnictví; ustanovení § 140a (přerušení řízení), § 140b (zákaz vydání rozhodnutí) a § 140c (nově zahájená řízení) zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení, se na správní soudnictví nevztahují.*" Nebylo tedy důvodu k zastavení řízení o žalobě před krajským soudem ani k zastavení řízení o kasační stížnosti.

[36] K otázce řádného vyhotovení protokolů lze uvést, že každý protokol ve správním spisu obsahuje datum kontroly, místo kontroly a složení tříčlenné skupiny kontrolujících. To, že protokoly stěžovatelkou nejsou podepsány, bylo podle obsahu spisu způsobeno nefunkčností přenosné tiskárny, přičemž tuto skutečnost stěžovatelka nezpochybňuje. Protokoly byly zaslány jejímu zmocněnci panu B., což plyne z komunikace mezi ním a kontrolními orgány, která je součástí spisu. Zmocněnec stěžovatelky byl seznámen s obsahem protokolu; seznámení proto lze přičítat i stěžovatelce, jež si zmocněnce zvolila a na níž bylo, aby s ním věc patřičně řešila. To, že si stěžovatelka není vědoma podepsání dodatků k dotační smlouvě, nic nemění na situaci, že dodatky jsou jí samotnou podepsány, jak je patrno ze správního spisu.

[37] Nelze přijmout ani konstrukci stěžovatelky o zániku účinků plné moci, kterou zmocněnci udělila a již dle svých slov odvolala s účinky vůči zmocněnci samotnému dne 16. 1. 2012. Vztah mezi zmocněncem a zmocnitelem má soukromoprávní povahu, proto lze k analogii přiměřeně použít občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“) ve smyslu § 64 s. ř. s. Jak uvedl i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22. 2. 2012, č. j. 8 As 94/2011 - 80, *„[p]ro posouzení zániku plné moci zmocněnce účastníka správního řízení je třeba analogicky použít ustanovení občanského soudního řádu*“ (srov. taktéž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2014, č. j. 9 Afs 38/2014 - 59). Občanský soudní řád ve svém § 28 odst. 2 stanovuje, že *„[o]dvolání plné moci účastníkem nebo její výpověď zástupcem jsou vůči soudu účinné, jakmile mu byly účastníkem nebo zástupcem oznámeny; vůči jiným účastníkům řízení jsou účinné, jakmile jim byly oznámeny soudem.*“. Výpověď plné moci v nyní projednávané věci byla účinná, jakmile byla oznámena orgánu veřejné moci. V daném případě se tak stalo dne 3. 12. 2012, kdy zmocněnec pan B. uvedenou informaci uvedl v e-mailové korespondenci s poskytovatelem dotace (z obsahu spisu je patrné, že týž den uvedený e-mail došel pracovníkovi poskytovatele dotace).

[38] Následně se Nejvyšší správní soud zabýval splněním kritérií dotační smlouvy. Co se týče počtu lůžek, uvedené kritérium nebylo splněno. Čl. I. dotační smlouvy předpokládá, že dle monitorovacích ukazatelů by mělo být nově vytvořeno nebo zrekonstruováno 50 lůžek. Při fyzických kontrolách dne 28. 2. 2012 a 10. 5. 2012 bylo napočítáno 45 lůžek. Uvedený počet lůžek stěžovatelka uvedla i v žádosti o certifikaci či v projektové dokumentaci. Je třeba souhlasit se stěžovatelkou, že při kontrole regionální rady dne 13. 7. 2010 byl splněn identifikátor 50 lůžek. Nicméně z čl. I. dotační smlouvy plyne, že stanovené ukazatele je třeba zachovat po dobu 3 let od ukončení fyzické realizace projektu. Ukončení fyzické realizace bylo dle přílohy č. 1 k Dodatku o dotační smlouvě stanoveno na 31. 12. 2009. Identifikátor 50 lůžek měl být splňován do konce roku 2012. Fyzické kontroly v průběhu roku 2012 však potvrdily opak. K naplnění identifikátorů dle dotační smlouvy nelze uznat tvrzení, že zbylých 5 lůžek je uskladněno jinde pro případ potřeby. Dokument ze spisu s názvem Definice identifikátorů totiž zřetelně uvádí, že pro projekty předkládané v rámci ROP NUTS II Jihozápad (dále jen „definice identifikátorů“) se do identifikátoru započítávají pouze stálá lůžka. Proto došlo k nedodržení podmínek dotační smlouvy.

[39] Dále je třeba připomenout, že stěžovatelka žádala o udělení dotace na určitý typ tepelného čerpadla, tudíž jako příjemkyně dotace měla plnou odpovědnost za řádný postup ve věci a za namontování správného tepelného čerpadla. Nejvyšší správní soud tak přisvědčil krajskému soudu, že jí poskytovatelem dotace nebyla vytýkána změna tepelného čerpadla, neboť ta byla schválena. Pochybení ale spočívalo v tom, že žádala o změnu typu tepelného čerpadla, přičemž při kontrole bylo zjištěno, že se tam nacházel jiný typ, než který předpokládala vystavená faktura.

[40] Podle názoru Nejvyššího správního soudu stěžovatelka nesplnila ani podmínky identifikátoru k počtu vytvořených pracovních míst. Celkem měla zajistit osm nově vytvořených pracovních míst, čímž se dle definice identifikátorů myslí *„čistý nárůst počtu ročních pracovních jednotek přímo zaměstnaných příjemcem v určité provozovně ve srovnání s průměrem za posledních 12 měsíců*“. Předpokladem bylo, že stěžovatelka bude sama zaměstnávat určitý počet zaměstnanců, tudíž nelze za naplnění identifikátorů považovat

uzavření Dohody o dočasném přidělení zaměstnanců k jinému zaměstnavateli. Nadto krajský soud správně uvedl, že u okresní správy sociálního zabezpečení nebyla stěžovatelka evidována jako zaměstnavatel.

[41] K absenci souhlasu s pronájmem objektu je potřeba uvést, že stěžovatelka skutečně dne 2. 2. 2010 podala žádost o souhlas s pronájmem objektu. Ze spisového materiálu plyne, že neobdržela odpověď na danou žádost. V tom lze spatřovat pochybení dotačního orgánu, neboť ten je povinen v přiměřených lhůtách reagovat na právně relevantní sdělení příjemce dotace (což samozřejmě ani v nejmenším neznamená, že příjemci dotace musí vyhovět), nicméně to stěžovatelku neopravňovalo k pronajmutí zařízení bez souhlasu. Jednalo se totiž o její povinnost dle čl. VI. bod 17 dotační smlouvy, dle kterého může objekt pronajmout jen s písemným souhlasem poskytovatele. Stěžovatelka měla poskytovatele urgovat, neboť splnění uvedené povinnosti bylo v jejím zájmu, avšak v žádném případě nemohla bez souhlasu dotačního orgánu dotovaný objekt pronajmout.

[42] Na základě výše uvedených skutečností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že nebyly splněny jednotlivé identifikátory, jak byly stanoveny v dotační smlouvě. Nejvyšší správní soud považuje za správné vzít v úvahu, že dle fyzické kontroly dne 13. 7. 2010 byly převážně splněny identifikátory dle dotační smlouvy. K porušení podmínek smlouvy došlo až ve stádiu udržitelnosti, které bylo s ohledem na velikost podniku stanoveno na dobu tří let. Uvedeným jednáním stěžovatelky došlo k porušení rozpočtové kázně, a to neoprávněným použitím peněžních prostředků ve smyslu § 22 rozpočtových pravidel.

[43] K otázce stěžovatelčina špatného zdravotního stavu je třeba poznamenat, že jistě se mohla dostat do složité životní situace a její zdravotní obtíže mohly být velmi vážné. Stěžovatelka nicméně jako podnikatelka uzavřela dotační smlouvu, čímž na sebe vzala odpovědnost za dodržení smluvních podmínek. Ze smlouvy má oprávnění na poskytnutí finančních prostředků pro podporu jejího podnikání, ale také povinnost splnit smluvní podmínky. Při přijetí podmínek smlouvy si musela být vědoma i možnosti, že kvůli nepředvídaným okolnostem v budoucnu nemusí být sama, osobně, schopna všechny záležitosti týkající se dotace vyřizovat, a měla mít připraveny i „záložní varianty“. Je jistě možné, že v reálném životě podnikatele se vyskytne závažná nemoc, která mu nedovolí v jeho činnosti pokračovat. To ovšem neznamená, že ztratí odpovědnost za dodržení svých závazků. Pokud stěžovatelka nebyla schopná provozovat podnikatelskou činnost, měla si se souhlasem poskytovatele dotace a především ve svém vlastním zájmu zajistit osobu, která by za ní plnila povinnosti, případně v dohodě s poskytovatelem dotace modifikovat své smluvní závazky. Nedodržení smluvních podmínek však nelze přičítat k tíži poskytovatele dotace.

IV. Závěr a náklady řízení

[44] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou. V souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji proto zamítl.

[45] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů. Procesně úspěšný žalovaný přitom v řízení patrně nevynaložil náklady, jež by jakkoli přesahovaly běžný rámec jeho úřední činnosti, a které by mu tedy patřilo přiznat.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. srpna 2018

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu